

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 13 lipca 2004 r. *

W sprawie T-115/03

Samar SpA, z siedzibą w Mottalciata (Włochy), reprezentowana przez adwokata
A. Rua,

strona skarżąca,

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe
i wzory) (OHIM)**, reprezentowanemu przez O. Montalta oraz M. L. Capostagno,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą
przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Grotto SpA, z siedzibą w Vicence (Włochy), reprezentowana przez adwokatów
M. Bossharda oraz S. Vereę,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia
30 stycznia 2003 r. (sprawa R 340/2002-3), dotyczącej sprzeciwu właściciela
graficznego krajowego znaku towarowego BLUE JEANS GAS wobec rejestracji
słownego wspólnotowego znaku towarowego GAS STATION,

* Język postępowania: włoski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij oraz J. Forwood, sędziowie,
sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2003 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta
w sekretariacie Sądu w dniu 21 lipca 2003 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie
Sądu w dniu 25 lipca 2003 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 lutego 2004 r.,

wyduje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

¹ W dniu 12 stycznia 1998 r., na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), z późn. zm., skarżąca dokonała zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

- 2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, jest słowne oznaczenie GAS STATION.
- 3 Towary, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klasy 25 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi: „ubrania, obuwie, nakrycia głowy”.
- 4 W dniu 22 marca 1999 r. zgłoszenie to zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 22/99.
- 5 W dniu 21 czerwca 1999 r., na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94, interwenient wniósł sprzeciw wobec zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich oznaczonych nim towarów, opierając się w szczególności na przedstawionym poniżej swoim wcześniejszym graficznym krajowym znaku towarowym nr 677 288, zarejestrowanym między innymi dla towarów należących do klasy 25, a mianowicie „spodni, marynarek, spodni dżinsowych, koszul, spódnic, kurtek, dzianin, swetrów, płaszczy („capispalla”), skarpetek, butów, botów, pantofli”:

- 6 Decyzją z dnia 28 lutego 2002 r. Wydział Sprzeciwów OHIM uwzględnił sprzeciw z uwagi na wyraźne podobieństwo oznaczeń oraz wzajemną relację pomiędzy oznaczeniami i towarami przy ocenie wprowadzenia w błąd.

- 7 W dniu 16 kwietnia 2002 r., na podstawie art. 59 rozporządzenia nr 40/94, strona skarżąca wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.
- 8 Decyzją z dnia 30 stycznia 2003 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), doręczoną skarżącej w dniu 10 lutego 2003 r., Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie, motywując to istnieniem prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd ze względu na samoistny charakter znaku towarowego interwenienta, duże podobieństwo znaków towarowych, a także ze względu na identyczność lub podobieństwo oznaczonych towarów oraz na moment, w którym właściwy krąg odbiorców dostrzeże znak towarowy.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 9 Skarżąca wnosi do Trybunału o:
- stwierdzenie braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w niniejszym przypadku i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,

 - ewentualnie, stwierdzenie braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w niniejszym przypadku w odniesieniu do wszystkich zgłoszonych towarów, z wyjątkiem dzinsów albo też przynajmniej w odniesieniu do tych towarów, dla których Sąd uzna to za stosowne, i stwierdzenie nieważności decyzji w tym zakresie,

 - obciążenie OHIM kosztami postępowania.

10 OHIM oraz interwenient wnoszą do Sądu o:

- oddalenie skargi,

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 11 Skarżąca podnosi dwa zarzuty, jeden oparty na braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a drugi na popełnieniu błędu w ocenie w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Podczas rozprawy skarżąca sprecyzowała, że użyte przez nią w pierwszym żądaniu wyrażenie „stwierdzenie braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd”, a także odwołanie się przez nią w skardze do wszystkich argumentów przedstawionych już w postępowaniu przed OHIM stanowiły jedynie zwykłe zwroty stylistyczne, co Sąd przyjął do wiadomości.
- 12 Skarżąca przedstawiła podczas rozprawy dokument mający udowodnić istnienie licznych włoskich znaków towarowych związanych z odzieżą, zawierających w sobie słowo „gas”, przy czym powołała się na art. 48 regulaminu Sądu oraz podkreśliła fakt, że po dokonaniu odmowy dopuszczenia przez Sąd drugiej wymiany pism procesowych została ona zapewniona, że będzie mogła przedstawić swoje argumenty podczas rozprawy. Dokument ten został przyjęty przez Sąd z zastrzeżeniem późniejszej decyzji co do jego dopuszczalności.

W przedmiocie dopuszczalności dokumentu przedstawionego podczas rozprawy

- 13 W świetle utrwalonego orzecznictwa skarga wniesiona do Sądu ma na celu kontrolę zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych w rozumieniu art. 63 rozporządzenia nr 40/94. Tak więc fakty, na które powołuje się w postępowaniu przed Sądem, a które nie zostały ujawnione uprzednio w postępowaniu przed instancjami OHIM, nie mogą wpływać na zgodność z prawem takiej decyzji, chyba że OHIM był zobowiązany wziąć je pod uwagę z urzędu. W tym zakresie z art. 74 ust. 1 in fine tego rozporządzenia, zgodnie z którym w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji OHIM ogranicza się w swym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony, wynika, że nie jest on zobowiązany do brania pod uwagę z urzędu faktów, które nie zostały przedstawione przez strony. Reasumując, takie fakty nie są w stanie podważyć zgodności z prawem decyzji izby odwoławczej.
- 14 Bezsporne jest, że przedstawiony podczas rozprawy dokument mający udowodnić istnienie licznych włoskich znaków towarowych związanych z branżą odzieżową zawierających w sobie słowo „gas” nie został przedstawiony OHIM. Skutkiem tego dokument ten nie może zostać wzięty pod uwagę przez Sąd.
- 15 Ponadto skarżąca nie może powoływać się na art. 48 § 1 i 2 regulaminu, aby uzasadnić opóźnienie w złożeniu powyższego dokumentu. Po pierwsze, skarżąca nie przedstawiła żadnego powodu, który uzasadniałby w danym przypadku złożenie nowych środków dowodowych na etapie repliki. Po drugie, zasada kontrydiktoryjności nie może uzasadniać opóźnienia w złożeniu dokumentu, jako że nie można go uznać za zwykłą odpowiedź na pisma procesowe OHIM oraz interwenienta. W istocie celem tych pism procesowych było wyłącznie wykazanie posiadania przez słowo „gas” samoistnego charakteru odróżniającego, bez jakiegokolwiek odniesienia do ewentualnego odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego na włoskim rynku odzieżowym.

- 16 Należy zatem odmówić dopuszczenia dowodu z dokumentu przedstawionego przez skarżącą podczas rozprawy bez konieczności sprawdzania jego mocy dowodowej czy też dodatkowego wysłuchania stron niniejszego sporu na jego okoliczność.

Co do braku uzasadnienia

- 17 Skarżąca utrzymuje, że stwierdzając w pkt 20 zaskarżonej decyzji, bez wyjaśnienia, że omawiane oznaczenia mogą zostać w pewien sposób skojarzone logicznie, Izba Odwoławcza naruszyła obowiązek uzasadnienia. Skarżąca podkreśla, że w konsekwencji nie jest w stanie tego uzasadnienia podważyć.
- 18 Sąd uważa, że krytyka strony skarżącej wynika z połowicznego odczytania zaskarżonej decyzji. Izba Odwoławcza w pkt 20 zaskarżonej decyzji wyraźnie podzieliła ustalenia dokonane przez Wydział Sprzeciwów, zgodnie z którymi sporne oznaczenia „mogą zostać w pewien sposób skojarzone logicznie”. Tak więc wystarczyłoby, gdyby strona skarżąca odniosła się do wspomnianych ustaleń w doręczonej jej decyzji Wydziału Sprzeciwów i, jeśli uznalaby to za stosowne, skrytykowała zawarty w niej tok rozumowania przed Sądem.
- 19 Jako że przywołane przez Izbę Odwoławczą skojarzenie logiczne opiera się na elemencie „gas”, tak jak pozwala się tego domyślać ciąg dalszy pkt 20, który uznaje ten element za dominujący, tytułem uzupełnienia Sąd stwierdza, po pierwsze, że krytyka skarżącej odnosząca się do decyzji Wydziału Sprzeciwów — a mianowicie, iż pomiędzy przyznaniem, że słowo „gas” oznacza paliwo do silników spalinowych z zapłonem iskrowym, a wskazaniem, że nie oznacza ono benzyny, zachodzi sprzeczność — została przedstawiona w pkt 6 tiret pierwsze zaskarżonej decyzji. Po drugie, Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 24 zaskarżonej decyzji, że słowo „gas” ma własne znaczenie oraz że „zagadnienie jego rzeczywistego znaczenia dla konsumenta posługującego się językiem włoskim (‘ga[z]’, ‘paliwo’) ostatecznie jest zupełnie nieistotne”. Skarżąca mogła zatem w prosty sposób zestawzić rozważania ujęte

w pkt 20 zaskarżonej decyzji z tymi zawartymi w pkt 24 tej decyzji i, jeśli uznałaby to za stosowne, zakwestionować przed Sądem stanowisko Izby Odwoławczej, zgodnie z którym pomiędzy omawianymi oznaczeniami występuje podobieństwo koncepcyjne, jakiegokolwiek byłoby znaczenie słowa „gas”.

- 20 Reasumując, niniejszy zarzut należy oddalić.

Co do błędu w ocenie w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd

Argumenty stron

- 21 Skarżąca uważa, że oddzielne porównywanie, z jednej strony, omawianych oznaczeń i, z drugiej strony, oznaczonych towarów jest błędne. Twierdzi ona, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza uznała wyrażenie „blue-jeans” („dżinsy”) za opisowe i wywiodła z tego, że słowo „gas” stanowi element dominujący w znaku towarowym interwenienta. W opinii skarżącej twierdzenie takie jest prawdziwe tylko dla dżinsów, to znaczy odzieży wyprodukowanej z tkaniny dżinsowej, i nie ma ono wobec tego zastosowania dla innych towarów, takich jak swetry, pantofle czy boty. Ponadto Izba Odwoławcza w sposób niesłuszny zlekceważyła w swojej analizie słowo „station” występujące w zgłoszonym znaku towarowym.
- 22 Jeśli chodzi o wizualne porównanie omawianych znaków towarowych, to dla wszystkich towarów innych niż dżinsy skarżąca utrzymuje, że elementem dominującym w znaku towarowym interwenienta jest „blue jeans”, który posiada charakter wysoce odróżniający. Element dominujący zgłoszonego znaku towarowego tworzą dwa słowa — „gas” i „station”. Pomiędzy tymi znakami towarowymi brak jest zatem jakiegokolwiek podobieństwa. W przypadku gdy omawiane znaki towarowe odnoszą się do dżinsów, wyrażenie „blue-jeans” („dżinsy”) jest opisowe, a zatem elementem dominującym znaku towarowego interwenienta jest „gas”.

Natomiast elementem dominującym zgłoszonego znaku towarowego pozostaje „gas station”. Ponieważ znak towarowy interwenienta zawiera wysoce odróżniający aspekt graficzny, wspólne dla tych dwóch omawianych znaków towarowych słowo, a mianowicie „gas”, nie wystarcza, aby stwierdzić istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W opinii skarżącej taką analizę potwierdza stanowisko przyjęte przez Sąd w wyroku z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-110/01 Vedral przeciwko OHIM — France Distribution (HUBERT), Rec. str. II-5275, pkt 54.

- 23 Jeśli chodzi o porównanie fonetyczne, w opinii skarżącej, te dwa omawiane znaki towarowe są całkowicie różne, zwłaszcza dla towarów innych niż dżinsy. Twierdzenie to jest tym bardziej słuszne, jeśli zwrócić większą uwagę na początkowe części znaków towarowych, jak to zaleca orzecznictwo.
- 24 Jeśli chodzi o porównanie koncepcyjne, w zakresie towarów innych niż dżinsy omawiane znaki towarowe są całkowicie różne, ponieważ jeden z nich posiada jako element dominujący wyrażenie „blue-jeans”, a drugi — wyrażenie „gas station”, które oznacza stację paliw. Przyjmując nawet, że wyrażenie „blue-jeans” („dżinsy”) ma charakter opisowy, znak towarowy interwenienta przywołuje skojarzenie z gazem, podczas gdy znak towarowy skarżącej przywołuje skojarzenie ze składowaniem, w tym przypadku — gazu.
- 25 W opinii skarżącej Izba Odwoławcza nie wyciągnęła wniosków z ustalonej przez nią definicji właściwego kręgu odbiorców, a mianowicie ogółu właściwie poinformowanych i dostatecznie uważnych odbiorców. Skarżąca sprecyzowała jednak w trakcie rozprawy, że nie podważa tej definicji.
- 26 Skarżąca stwierdza zatem, że występujące pomiędzy znakami towarowymi różnice wyłączają istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

- 27 OHIM oraz interwenient stwierdzają przede wszystkim, że skarżąca nie kwestionuje identyczności lub podobieństwa rozpatrywanych towarów. Stwierdzają następnie, że elementem dominującym w każdym ze spornych znaków towarowych jest niewątpliwie słowo „gas”. Uważają oni ponadto, że zarówno tok rozumowania Izby Odwoławczej, jak i wnioski, do których doszła, są prawidłowe.

Ocena Sądu

- 28 Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego, znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony.
- 29 W myśl utrwalonego orzecznictwa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd co do pochodzenia handlowego towarów czy usług powinno być oceniane całościowo, zgodnie ze sposobem postrzegania danych oznaczeń i towarów lub usług przez właściwy krąg odbiorców i z uwzględnieniem wszystkich istotnych dla danego przypadku czynników, a w szczególności współzależności pomiędzy podobieństwem oznaczeń a podobieństwem oznaczonych towarów lub usług [zob. wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-162/01 Laboratorios RTB przeciwko OHIM — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), Rec. str. II-2821, pkt 29–33 oraz wskazane w nim orzecznictwo].
- 30 Należy przede wszystkim stwierdzić, iż Izba Odwoławcza prawidłowo uznała, po pierwsze, że właściwy krąg odbiorców stanowią w niniejszym przypadku konsumenci włoscy, a to ze względu na fakt, iż rozpatrywany wcześniejszy znak towarowy jest włoskim krajowym znakiem towarowym (pkt 13 zaskarżonej decyzji), oraz, po drugie, że ten krąg odbiorców składa się z właściwie poinformowanych, dostatecznie uważnych i rozsądnych przeciętnych konsumentów (pkt 30 zaskarżonej decyzji), ponieważ towary oznaczone omawianymi znakami towarowymi są towarami powszechnego użytku.

- 31 Należy następnie zauważyć, że Izba Odwoławcza słusznie przypominała, iż towary oznaczone omawianymi znakami towarowymi są identyczne lub podobne (pkt 12 zaskarżonej decyzji).
- 32 Jeśli chodzi o porównanie spornych oznaczeń, jak to również wynika z utrwalonego orzecznictwa, całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd powinna, w zakresie wizualnego, fonetycznego i koncepcyjnego podobieństwa spornych oznaczeń, opierać się na wywieranym przez te oznaczenia całościowym wrażeniu, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących [zob. wyrok Sądu z dnia 14 października 2003 r. w sprawie T-292/01 Phillips-Van Heusen przeciwko OHIM — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), Rec. str. II-4335, pkt 47 oraz wskazane w nim orzecznictwo].
- 33 Zarzut skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza dokonała porównania spornych oznaczeń w sposób abstrakcyjny, w oderwaniu od oznaczonych omawianymi znakami towarowymi towarów, nie jest zasadny. W istocie Izba Odwoławcza, powołując się na wyrok Trybunału z dnia 29 września 1998 r. w sprawie C-39/97 Canon, Rec. str. I-5507, wyraźnie stwierdziła, że „wnioskowanie w zakresie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd musi opierać się na rozważeniu w ramach oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd wyraźnego podobieństwa oznaczeń i współzależności pomiędzy oznaczeniami a towarami” (pkt 12 zaskarżonej decyzji). Izba Odwoławcza zaprezentowała również pogląd, że „ocena zdolności oznaczenia do pełnienia funkcji znaku towarowego powinna być dokonywana w stosunku do towarów wskazanych w zgłoszeniu” (pkt 21 zaskarżonej decyzji).
- 34 W ramach swojej analizy Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że dominujący element wcześniejszego znaku towarowego stanowi słowo „gas” (pkt 20 i 28 zaskarżonej decyzji). W istocie, po pierwsze, w odniesieniu do odzieży wyprodukowanej z tkaniny dżinsowej lub też przypominającej ją wyglądem wyrażenie „blue-jeans” („dżinsy”) ma charakter czysto opisowy. Jeśli chodzi o inne artykuły odzieżowe, wyrażenie to nie posiada tak wysoce odróżniającego charakteru jak słowo „gas”, które nie pozostaje w żadnym związku z odzieżą (pkt 24 zaskarżonej

decyzji). Po drugie, występujący w omawianym oznaczeniu graficznym element graficzny „blue jeans” ma niewielkie znaczenie, jako że pisany jest zdecydowanie mniejszymi literami i wydaje się być zwykłym dodatkiem do słowa „gas”.

- 35 Podobnie Izba Odwoławcza mogła uznać, że słowo „gas” stanowi element dominujący zgłoszonego znaku towarowego, ponieważ słowo „station”, nawet jeśli posiada samo w sobie określone znaczenie, nie zmienia znaczenia słowa „gas” (pkt 27 zaskarżonej decyzji). W istocie słowo „station” może odnosić się do kilku odmiennych miejsc, takich jak przystanek lądowego środka transportu lub też miejsce sprzedaży lub składowania paliwa, a definitywne znaczenie zyskuje dopiero poprzez dołączenie doń określenia. Tak więc słowo „station” wzmacnia znaczenie słowa „gas”, nie nadając mu jednocześnie odmiennego znaczenia.
- 36 A zatem, jeśli chodzi o element dominujący, omawiane oznaczenia są identyczne pod względem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym.
- 37 W odniesieniu do spornych oznaczeń postrzeganych jako całość Izba Odwoławcza mogła stwierdzić, nie popełniając błędu w ocenie, że występujące pomiędzy oznaczeniami różnice różnice wynikające, z jednej strony, z drugorzędnego elementu graficznego „BLUE JEANS” i, z drugiej strony, z drugorzędnego elementu słownego „station” nie zostaną zachowane w pamięci przez właściwy krąg odbiorców, którzy zapamiętają element „gas” (pkt 27–29 zaskarżonej decyzji). W tym względzie wspomnieć należy, że przeciętny konsument jedynie rzadko ma możliwość bezpośredniego porównania poszczególnych znaków towarowych i musi ufać ich niedoskonałemu obrazowi zachowanemu w pamięci (wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r. w sprawie C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, Rec. str. I-3819, pkt 26).
- 38 Tego wniosku nie podważa rozumowanie Sądu w ww. w pkt 22 wyroku w sprawie HUBERT, na który powołuje się skarżąca. W wyroku tym Sąd przyznał przeważające znaczenie elementowi graficznemu i odróżniającym elementom słownym, przeciw-

stawiając je wspólnemu dla spornych znaków towarowych elementowi słownemu, to znaczy słowu „Hubert”. W każdym razie w przeciwieństwie do elementu graficznego w niniejszym przypadku element graficzny w przywołanej sprawie był niezwykle istotny. Z tego względu, tak jak to zostało stwierdzone powyżej, element „blue jeans” ma znaczenie drugorzędne i jawi się jako zwykły dodatek do elementu „gas”.

- 39 W konsekwencji, mając na względzie identyczność lub podobieństwo towarów oznaczonych przez sporne znaki towarowe i podobieństwo pozostających w konflikcie oznaczeń, należy potwierdzić stanowisko Izby Odwoławczej, zgodnie z którym co do spornych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd właściwego kręgu odbiorców.
- 40 Skoro takie prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje w przypadku wszystkich oznaczonych towarów, nawet jeśli wydaje się być większe dla odzieży dżinsowej, to nie należy stwierdzać nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona odzieży innej niż dżinsowa lub należącej do innych podkategorii towarów należących do klasy 25.
- 41 Wobec powyższego niniejszą skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 42 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Pirrung

Meij

Forwood

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 lipca 2004 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J. Pirrung